

tramp

s přílohou TÁBORÁK

Kč1

30

Jest-li mi eště jednou v klubu
řeknou že nejsem čistej amatér,
tak se jim na těch pár šestáků
vykašlu a jdu jinam.

ON

Znáš onen malý domek u jezera?

(Chronická rubrika tichopořlašná.)

Ztracená Nadeje — ale nadobro!!!

Pánové mi prominou, doufám, takovou svatojanskou studii. Ve funkci inspicujícího zloducha jsem se k nim zatoulal. Zvědavost mne zavedla do jejich vil nad Štěchovicemi. Vy nejmladší o tom nic nevíte. Ještě před desíti lety hřmělo údolí salvami z revolverů, okovaná sombrera se blýštila v slunci, tahací harmoniky řádily a nikde nebylo známky pomyšlení na nějakou střechu nad hlavu.

Až přišla první chatrč z chvoji. Potom celta. No, a potom byl konec. Pánové mi prominou, doufám, že zahustím svou studii popisem. Vily jsou řádně zaskleny, před každou je umístěna tabulka: Táboření v těchto místech je četnický zakázáno!

Tabulky jsou pracně malovány a připomenou návštěvníkům všechny světoznámé visítky českého národa:

Neplivejte na zem!

Prispějte na dostavbu velechránu!

Užívejte Primeros!

Alkohol deformuje buňky!

Netrhej, nešlap!

Utří si zadničku ježkem a zakukej!

Tedy odpadlíci malují rádi takové tabulky, neboť oni platí hrozné peníze za pozemek, vandrák se jim na tom válet nebude a bastafidly! Odpadlík je přisnější než četník a hajný. No jo, vždyť to nepatří ani hajnému, ani četníkovi, co by se štvál — a nad to — trampové mívají někdy rum, jindy přebytočnou kourku nebo trochu humoru! Odpadlíci se nedají koupit ničím, oni hlavu dají za svůj soukromý majetek.

Ťuky-fuky-fuky! Dále! Služebník, rukulíbám, tovarník, rada, vrchní klempířský kloboučník. U stropu visí lustr překrásně vystřihovaný. Na zemi koberec, který dřív býval turecký. Peřiny. V jednom koutě hučí varič, v druhém sípá gramofon (2 tisíce mě stál, a že sem ho koupil pod rukou!), pyjamas, nočníky, zrcadla. V každé druhé vile děcko.

SA-NA-TO-RI-UM!!!

Ráno radio, dopoledne cachťání v překrásných koupacích, odpoledne wolleyball, večer pivo na štěchovických verandách.

Tady hlodal zub času, klukům z lebek vyhlodal mozek, do dlaní jim ho vyplívl a oni prohlédli: Ha! Jsme my kluci? Nikoliv! Jsou naše ženy holky? Nikoliv! Profesori jsme a inženýři, milostpaničky a cudné slečny se staly z našich dobrých holek — jsme páni a dámy!

Pánové mi prominou, doufám, ale jedna věc se mi na nich líbí: přestávají si namnoze říkat „trampové“. A to je od nich hezké, je to totiž samozřejmé. Vždyť jsou tam, kde Němci byli před padesáti lety. Oni jezdili z měst do svých zahradních kolonií, nocovali na trávě nebo v altánku, pili a zpívali, před altánkem pěstovali mrkev a celer — no a trampové to také nebyli.

Kluci, revolyery a kudly, to není život. Kdo je dneska ještě máte, toho zítra přejdou a bude zdrav. Nikdo neplače, že to všechno ti vilaři nad Štěchovicemi zahodili, nikdo jim nezazlívá, že mají slečny, paničky a děti — to všechno právě je život!

Ale nemyslete, že spolu s revolverem a sprostým výrazem zahodíte také celou duši, to že je hřích? Pánové mi prominou, doufám, už se jich to netýká. Poslední tramp Ztratil Naději a do Štěchovic jezdí jenom astrachán!

-glm-

Večerní píseň a klaxon

v Údolí pavouků.

Vždy, když se, hoši, v neděli večer navracíte domů, lkejte a plačte. Jsme lidé, jimž poserové říkají poserové, pořád prý se staráme, aby o nás všichni věděli... Lkejte a plačte tedy nahlas. Zpívejte!!

Mám malého kluka, je mu pět let... Každý člověk skutečně žije jen pět let... Neboť já už tomu klukovi musím říkat: Za rok půjdeš do školy, chlapče, a škola, to je konec svobody. Už ti začne starost a nepustí se tě nikdy v životě. Smutné je slovo Nikdy, ale ještě smutnější je, že člověk žije svobodně jen pět let.

Mláď vlastně je právě těch pět let, protože to je svoboda. Pak už to jde jedno za druhým, cizí lidé mají právo tě vzdělávat, to jest, otvírat si na tebe hubu podle svého příslovečného určení času, neb místa, neb způsobu, přesně dle gramatiky Údolí pavouků. Nejdřív je to kantor či hloupá učitelka s trvalou ondulací, pak je to zase kantor s koženým paragrafem dějin, matematiky, fysiky... a jak jsi už tak daleko, pak tedy už opravdu jde všechno rychle: pan šéf se svou skvělou methodou vysávácí, neboť vysavače nebyly vynalezeny teprve v tomto století, a pak pan policajt s pedrekem, který — sám občanské legitimace nemaje — má právo tě čapnout a ptát se tě, kolik má zubů kráva matky Ungrové a tak dál a tak dál... V Údolí pavouků je pevná síť, provazolezče, nespadneš, neuhodíš se — je-li třeba, nabacají ti sami...

Proto, chlapci, vracíte-li se večer z osad, lkejte a plačte, jdouce Údolím pavouků. Trampské písničky jsou sentimentální, paďouři při nich hekají a vzpomínají na krásné doby mládí, ale paďouři vlastně nepoznali mládí, u nich trvá jen pět let a ta jsou ještě nesrozumitelná...

Zpívejte ulicemi při návratu do města. Zpívejte a burcujte paďoury, kteří vás uslyší: to že je lkání nad Údolím pavouků. Proč byste nezpívali? Nerušíte klid! Co ruší skutečně klid, je vyti, mrouskání a bučení klaxonů. Ti páni, kteří na klaxony vyluzují jeky a skřeky, se vůbec nebojí pana policajta, že přijde a řekne: Halt, tady se ruší noční klid! A když klaxon neruší, jak by mohla rušit melodická, snívá píseň? Ruší-li, pak opravdu příslušný paragraf je zatraceně zkroucen. Zpívejte, hoši, navykejte paďoury na romantiku návratu a na naději. že zdi jerišské spadnou... Zpívejte, hoši, a nezmlkejte, vidíte-li policajta. Neboť jen policajt na vás půjde, skutečný policista má písničku zrovna tak rád jako vy, byl-li na vojně!

Klaxony v Údolí pavouků vyjí, sténají, vzlykají, mroucají, bučí... Po celý den zní do této strašlivé písni cinkání tramwayí a řachtění sentinelů. Jestliže tato sakramentská muzika trvá celý den (hudba práce se jí říká, chacha!), proč by večer nemohla znít klidná, milá písnička tuláků? Pokusme se, kamarádi, abv si zvykali všichni na tuto novou hudbu, na nové ukolébavky, na nové písně milostné... A jestliže se to nepodaří, což všechno je u nás možné, budeme vědět tedy opravdu, na čem jsme, budeme se ptát ctěných pánů lékařů, kteří hlásají stále, jak drásány jsou nervy moderního člověka, pro č není přípustné, aby trampská písnička večerní osvěžila trochu tyto rozdrásané nervy, uklidnila a — probudila usínající paďoury ze šeredných snů o kráse Údolí pavouků.

A, hoši, až všechno bude marné... bon..., naučíme se vzlykat na klaxony a budeme podporovat tu strašlivou „hudbu práce“, ten hnus, z něhož by člověk blil a proti němuž je každý paragraf tak strašlivě slabý... Když ne písnička — tedy klaxon! Hahoj!!

K u z m a.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAMA VII.,
Bokredního třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Marko:

Vzpomeňte si.

*Jak rybář měsíce, milenec bludných hvězd
jak lišaj zbloudilý na vlnách lucerny
chci dát vám lásku, přátelství a pěst
zárlivý jako stín, jak havran nevěrný.*

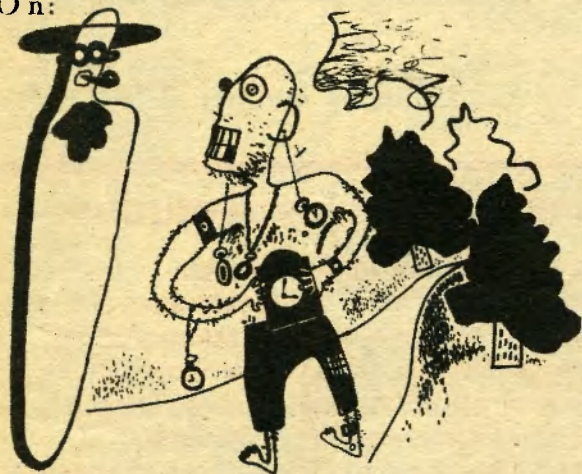
*Mé srdce tulácké, visící na vlásku
svěřuji beze lsti kolébce vašich dlaní
vím, že jde o lásku, vím, že jde o lásku
vím, že mne milujete podél večerů a podél
halekání . . .*

*Až jednou mě opustíte se sladkou podlostí
nepřestanu vás obdivovat a nepoprosím o
smilování.*

vzpomeňte si:

*Není moudrosti, není moudrosti
bez bolesti, bez vraždy a bez milování!*

On:

— Kampak s tíma hodlnama!

— Ale to jen tak, aby mi ten čas trochu uběhnul, pane Komenský.

— Čéce, proč furt nosíš ten starej špi-
navej svetr, copak nemáš košili?

— Tě vede, košil mám spoustu, ale voni
sou vobě v prádle.

— Tak co pořád děláš, Rudinku, jak se
máš?

— Ani nemluv, já se teď mám moc fajn,
předemnou teď i ministři sundávají klo-
bouk.

— Di, nelej.

— Vážně, jak bych je jinak vostříhal?

Fawe

— Jejej, Merino, ty nosíš smutek; po
kom?

— Ale po sestře.

— Vona umřela?

— Ne, ale je jí malej.

Fawe

Mezi vínem a ženou není rozdíl. — Po
obojím se blbne.

Lord.

Moje Betti trpí moc pro svoji víru.
? ?

No, vona má nohu 42 a stále věří, že
může nosit 38.

Fawe

— Dino, ty máš nějaký poli-
cajtský voči.

— Proč policajtský?

— Protože mě tak „upou-
taly“.

Kradený:

— Proč jsi byl tak dlouho zavřenej?

— Ale z konkurenční zášti.

— ? ?

— No, já totiž vyráběl ty samý ban-
kovky jako stát!

Dandy.

Irčan:

Večery na moři.

„Santa Maria Madonna!“ — zachechtal se mister Pierre, t. č. kormidelník nákladní lodi, lavírující se mezi Francií — Irskem — Afrikou — „esli sem ji znal! Dyk to byla nejnovější loď v minulém století! Málokdo vydržel na „Santa Rose“ déle než jednu plavbu! Ale já“ — dodal po chvíli pyšně — „lavíroval sem se na ní čtyry roky. Byl bych tam možná ještě zůstal dýl, ale kapitána zase chytil záchvat, a dyž mě vytáhli, poležel sem si půl roku v nemocnici.“

„Ba jo,“ — zavrčel v odpověď šilhavý Jean, náš kuchař, — „říkejte si, co chcete, tenkrát plavba, to bylo něco jinýho. Tydlety železný potvory ještě nakonec sežerou všechny námořníky.“

„Máš pravdu,“ — navázal rozhovor Dlouhý Joe. — „Dnes už ani nejsou plavby tak veselé. Pamatuju se na jeden moc veselej příběh ze škuneru „Jukatan“. Stalo se to někdy vokolo šestasedmdesátýho. Konec konců znali ste to všichni. Byla to zatracená dřina, na těch starejch skořepinách. Pamatujete se, dyž sme skončili nějakou plavbu a sebrali pár peněz — šup na břeh a přísahali jsme, že už do smrti nechcem moře ani vidět. JÓ, ale člověk si myslí; ale dyž člověk tak dlouho nevidí ženský, tak putyky maj' pro něj zvláštní kouzlo — a prachy sou za chvíli fuč. —

Tak to bylo dycky. Když nějaká loď měla vyjet, zpravidla scházela polovina mužstva. Kde je zít — tak nakvap? Byli ale podnikaví muži, kteří si udělali z toho řemeslo. Měli svoje domy, kterým se říkalo „Boarding House“, ve kterých nechávali a živili námořníky, kterým došly prachy, a když nějaká loď potřebovala mužstvo, museli zpravidla vopít svoje svěřence, aby je dopravili na loď.

Nejznámější takový „boardingsmann“ žil tehdy v Buenos Aires. Nemýlím-li se, tak se menoval Mellwille. To byl skvělý chapík, na kerýho se vobraceli všichni kapitáni, který se voctili v podobný nesnázi. Vopatřil mužstvo za každějch okolností, nechal si to ale zaplatit. Jeho taxa, padesát dolarů za osobu, byla nejvyšší, jakou jsme kde platili.

Tak si vám to přicajdáme jednou do Buenos Aires na našem „Jukatane“ — a pochopitelně: polovina mužstva v tahu. Kapitán vzkázal Mellwillovi, že večer v jedenáct vodjízďme a že potřebujem patnáct mužů. A vopravdu, ve tři čtvrti slyšíme dole na mollu hluk a vidíme jak se motá čtrnáct vožralých námořníků a Mellwille ještě se svým pomocníkem jak nesou jednoho, kerej je tak vožralej, že nemůže ani jít.

„Človče,“ povídá kapitán, „co mi to nesete, vdyž já toho chlapa nevkřísím, hrom do něj! Za čtvrt hodiny jedem a von je tak vožralej, že se nemůže ani hnout! Co s ním mám dělat?“

„Bez starosti, kapitáne,“ zašveholil Mellwille líbezňě, „to je prima síla. To nic není. Až budete na moři — dřív ne, to by vám utek! — vylejte na něj kbelík nebo dva a budete vidět. To je stará mořská krysa. Ta se vzpamatuje jedna radost!“

No, co sme měli dělat. Mellwille dostal sedmsetpadesát dolarů a my jsme vypluli. Na moři na něj začnem lejt kbelík po kbelíku a chlap pořád nic. Čekáme, že bude hrozně zuřit, až se probudí — a vono pořád nic. — To už nám bylo nápadný, tak se vo něj začnem blíž zajímat a co myslíte — von nám ten pacholek nalodil mrtvolu! A za pitomou mrtvolu dostal padesát dolarů!“

„Bajo“ — zavrčel Pierre — „dřív bejvalo na moři veselo!“ — — —

Belfest 1930.

— Paní Paďourová, jsem bez zaměstnání, nepřijmula byste malíře?

— Na co, drzý trampe?

— Abyste se nemusela sama malovat.

— Víš, že bych nechtěl mít v krámě Ne-
kolného?

— Proč?

— Ale, žádnéj by vod něj nechtěl nářez.

V. C.

Gaius Valerius Katullus:

Na smrt vyžilá dívka Amiana
chtěla ode mne — pouhých deset tisíc,
dívka s nosíkem směšně znetvořeným,
formijského to bankrotáře družka!
Rychle, příbuzní, pokud o ni dbáte,
všecky lékaře svolajte a známé:
dívka c h u r a v í! Čím — ó, neptejte se!
Je to chronická u ní — domýšlivost.

Ze spisu Katulova: Znam jen lásku a zášť.
Přeložil dr. Rudolf Kuthan, vydal J. Otto.

Ing l m a y e r :

Pan profesor je zbodnutej.

Byl jednou jeden starej dědouš, kerej z ničeho nic najednou začal láteřit: „Hergot, stará, co to jenom se mnou je, dyk je mi teprť slabejch šestadevadesát let a haksny za sebou tahám jako stoletej. Na mou duši, že puďu k doktorovi se zeptat, vočeho že by to mohlo bejt.“

A tak přišel dědura do Prahy do špitlíku a stěžoval si: „Kouknou, pane doktor, já mám s tēma haksnama hroznou patáliji, chodím jako starej dědek!“

Jo, ale pan profesor na to koukal jináč. Šestadevadesát let a takovej štramák! To se musí ukázat pánům kandidátům, krucinál-fagot, takovej exemplář, to je rarita. A do-cela zdrapej!

Slíknuli ho do naha, postavili na stupínek, pan profesor bubnoval po tý kostře prstama a posluchačům podával učenej vejklad. Nakonec povídá:

„A dovoluji si tvrdit, že jedine neustálý pobyt na zdravém venkovském vzduchu, používání lehké venkovské stravy mléčné, ovoce, časné ulehání k odpočinku a časné vstávání je příčinou takové konstituce. Bezvadný systém nervový, normální smyslová ostrost, plíce jen zvoní, srdce buší jako dvacetiletému... Človče, vy jste zázrak! Řekněte nám, dožil se váš otec také vysokého stáří?“

Dědouš se zařehnil a povídá: „Prosím, pane doktor, můj táta je ešte živej!“

Auditorium hřmělo smíchem, pan profesor lapal dech. Když ho dost nalapal, povídá dědoušovi:

„A jejejejeje, pro pána boha, je to možné? A kde je váš otec?“

Vypravuje dědura, že táta žije kdesi v sousední vesnici, že je mnohem silnější a zdravější než von, to prej by, pane doktor, koukali chlapa!

Žasne pan profesor a žádá dědouše, aby to nějak zařídil, aby táta přijel do Prahy, musí být ukázán posluchačům, přivezou si ho třeba automobilem.

Leč brání se dědek: „Ale kdepak, pane doktor, to néjni možný, s tátou néjni vůbec žádná řeč, von nemá takový caviky rád a vůbec, já sem s ním už vosumdesát let rozházenej jako každej slušnej syn, tak to néjni nic platný. A násilím bych nic nesved, sem na něj kraťas. A potom, pane doktor, vy ste měl k těm pánům takovou krásnou přednášku — nééé — to by bylo všecko zvrzaný!“

„Ale pročpak,“ naléhá pan profesor, „a konečně, my si to vyřídíme sami, povězte nám jenom jeho adresu a kdy ho doma zastihneme, musíme ho tady mít!“

A dědek zasejc: „To je právě to, von doma nikdy néjni. A kdybyste ho i našli, tak vám sem nepude!“

Pan profesor už se začal čílit: „To bych rád věděl, proč by nešel, dostane přece všechno hraženo a ještě si hezkou sumu vydělá, o to se postaráme, že ano, pánové?!“

A tak se rozčilil taky dědouš a povídá: „No tak já jim to teda, pane doktor, řeknu, jak to je: Táta dřepí vod svejch dvacíti let furt v putyce, vod rána do rána se votamtať nehne; to už za těch sto let hospodu sedumkrát přestavovali a tak dycky musel na pár dní ven. Dálejc nevyndá fajfku z huby ani dyš chrní a jeho zdrava sou speciálně preclíky a vočka. A toceví, že je furt v jednom cuku imrvérent vozralej jako kanón. No tak, už mi nebudou domlouvát?“

Auditorium hřmělo. Pan profesor šel lapat dech na chodbu.

Dědouš už je zase doma a láteří: „Tak se, hele, stará, koukej, co sem se v tý Praze do-

zvěděl. Že prej ty těžký haksny mám votoho, že sem chlastal celej život jenom mlíko a že sem chodil spát ze slepicema a vstával s kohoutem. — To mám z toho, že sem zradil tátu!“

Nou:

— Jejej, ty si podobnej tatínkovi, já ho sice neznal, ale ta podoba, ta podoba — —
Fawe

Tot český rolník, živitel náš:

— Je to pravda, Mařeno, že si tě Honza vezme?
— Se ví! Dyť už mi v neděli vo muzice nafačkoval!
— Canadians.

Pan Mouka má mlýn.

U Budějovic.

Pan Mouka by ten mlýn rád prodal.

Pan Pytlíček se o to zajímá.

Pan Mouka za ním zajel do Prahy.

„To je něco vohromnýho“, chválil pan Mouka.

„Fotografie a plán jsem vzal sebou. Vidíte, tady je mlýn, tady je Vltava. Můžete rybařit, pěstovat plavectví a veslařství. A když si ještě k Vltavě prokopete malý průplav, tak máte vše co potřebujete. Žádný drahý transport, všechno zadarmo, na Vltavě. To vidíte sám. Tady je mlýn a hned vedle je Vltava.“

Panu Pytlíčkovi se to všechno zamlouvá, ale povídá: „Nebývají tam na Vltavě často záplavy?“

„To ano,“ povídá pan Mouka, „ale to nemusíte mít žádnou starost. Kdepak je váš mlýn a kdepak až je Vltava. To máte nejmiň dva kilometry.“

Lary z Bentonu.“

Franta Šerif:

ASFALTÁK.

Rád se na ty chlapy dívám. To jméno chlap je pro ně tak případné a já se tomu dívím, že ženské můžou jít tak klidně kolem nich a pak se zamílovat do nějakého pitomě napiglovaného kinopanáka. Jděte vy básníci na hrneček s vašim »žlutým světlem pouliční lampy, jež stíny vrhá mátožné« a vůbec vem vás ďas, vy romantiko světa lná. Ten chlap v černém tričku, impregnovaném potem a čoudem, jehož nemožně špinavá kůže se vlní svaly jako když užovka polyká myš, který v čoudu a žáru míchá na ulici asfalt v kotli, to je báseň sama, báseň ulice.

Míchá — lehko se to řekne, ale míchej hezky ode dna tu hmotu, jež je těžká jako olovo a horká jako peklo, jímž nás strašil farárek. Pod kotlem plamen, až ruce ti líže a ty se s tím rvi a míchej — ode dna.

Já znám jednoho z nich, z těch chlapů černých. Má v každém uchu saze, kolem nozder saze a na čele, aby se mu vlasy nedraly do očí, nosí červený šátek. Že ho znám? Ne — je to kamarád. A přece jsme spolu ani slova nepromluvili ani jsme si ruce nepodali. A známe se, ač jsme se viděli jenom třikrát. Prvně na nábřeží, kde žehlil asfalt a zpíval chlapsky a neuměle. To se na mě zasmál vítězně a vesele a po druhé jsem ho viděl na stupátku vlaku, když jel umyt na tramp a řval vzdor svých pětadvaceti let.

Pak jsem ho viděl míchat před reprezentačním domem. Kolem šly dámy rudě nalíčených rtů a ucpávaly si nosy.

Kotle šířily na pět metrů nesnesitelný žár a on volal na kamaráda u vedlejšího: »Ty, já myslím, že už ten asfalt bude docela studenej, bude na něm ještě páru lidem horko.« Kamaráde, trampe, asfaltěre, s nimž jsem dosud slovo nepromluvil. Já vím, že ten tvůj červený šátek uvidím jistě jednou mezi námi, až se to bude míchat hezky ode dna.

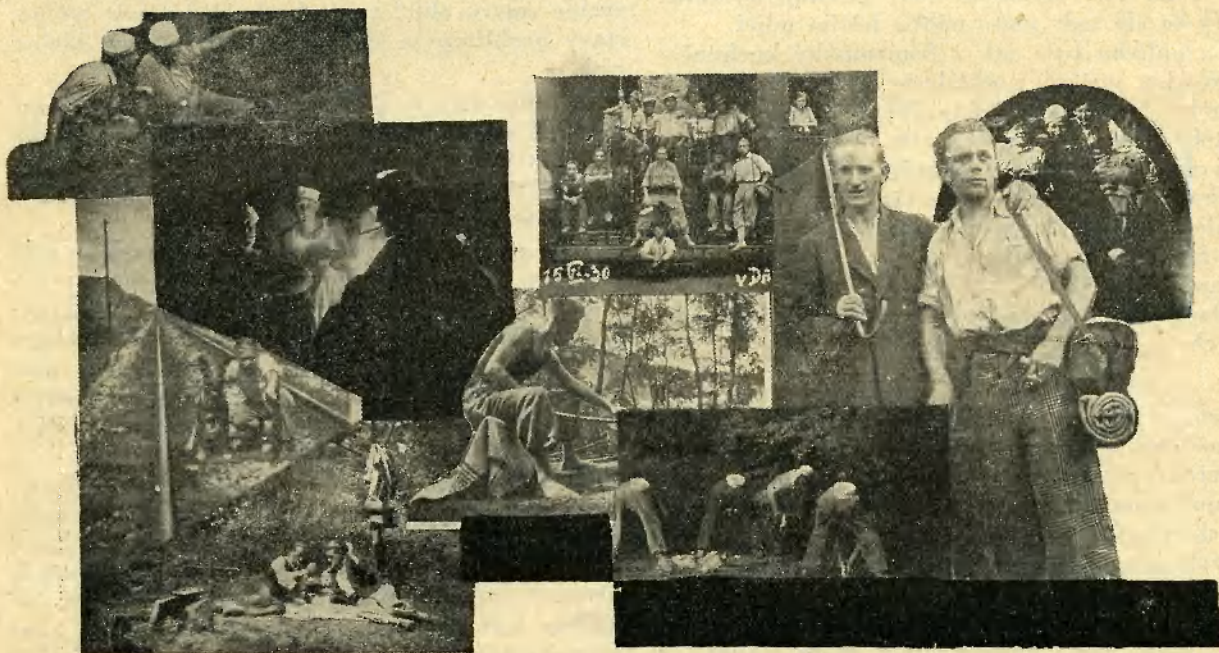
VERŠE O OSUDU.

Osudy mišenců vyryté v perníku s loďkami mišenců se otáčejí v kruhu šupiny lesklých ryb na vlnách parníku připomínají oči dobrodruhů.

Opatrný kupec má čarovnou zahradu stoupatí do kopců podobá se beznaději na střeších vysutých skloňte se k západu sny z kraje jsou a krajky odkvétají.

V čajových polích odkvetou čajové růže na sklech květináčů a v barvách obálek prolévati slzy, prolévati muže osudy silných žen a kořalek.

Marko K.

Tára:

ULEJVÁCI.

(Pokračování.)

»No — kdybych se tady neměl zle, tak tedy zůstanu«, svoluji váhavě.

»Ale furt!« burácí idiot.

»Až do konce války«, slibuji oddaně.

»Stará, dej tomu mládenci něco teplého« obrací se pantáta k ženě.

Srkám spokojeně hustou nudlovou polévku. V koutě stojí nad hubeným ruksakem hotová žena Lotova, slzy jako hrachy kutálejí se jí po tvářích a tupě hledí na vyložený obsah svého ruksaku.

Slepičí polévka voní světnicí.

»Dyby aspoň sedum kilo, milostpaní! Mám doma čtyry hladové děti . . .«

»Nemůžeme, nejde to paní,« mísí se do kšeftu pantáta. »Sme samá rekvisice a pokuta.«

»A kdybych k tomu přidala košili a zástěru?«

»Máte to nový?« oživuje selka.

»Nový ne, ale dobrý a hodně pevný!«

Pět a půl kilo mouky . . .

Poprvé v životě spatřil jsem populární »svlékání z poslední košile«.

Polévka v žaludku dělá závratné kotrmelce.

»Mám venku kamaráda, hlásím, když jsem oťrel ústa, tak mu du říct, že tady zůstanu.«

Nastává půtka o můj ruksak.

»Sou v tom má věci a mám to nejrači sebou« ohrazují se. Někdo, na koho volají »Tondo« dostává na dvoře rozkaz doprovoditi mne pro případ, že bych se chtěl scvrknout.

Dostává se mi pobočnika v osobě čeledína. Jdeme. Jeho bosé, kloubaté nohy pleskají o silnici.

»Vy se ale tady máte nóbl!« házím udici.

»Ta polívka byla jak z francouzský kuchyně.«

»No, jen počkej, pošklebuje se pobočník, však ty budeš taky dlabat něco jiného. Nemysli si, že pro tebe budou vařit něco extra, jak pro nás!«

Za vsí čeká Venca. Přidávám se k němu a bez dalšího interusu o pobočnika kráčíme k lesu.

Čeledín povykuje, škuje mne za kabát a vyhrožuje fackama a četníkem.

Napřahují hůl.

»Pacholci — somráci« zní to za námi ještě hezkou chvíli.

Stromy míjejí a nové přicházejí vstříc. Silnice proměněna je v nekonečný šedý pás, ze kterého odměřený pleskot našich chodidel marně se snaží vydupat konec. Čistá modrá klenba oblohy zdá se být skleněným poklopem, pod kterým se chabě vlečeme jako dvě mouchy s urvanými křídly. Utaženým řemenům, uspávajícím splasklé žaludky, se vysmívá hnusné vedro.

Chalupy řídce roztroušených vesnic jsou tak chudé, že nám stud brání požádati o mléko a kus chleba. Unavená těla nemají valné chuti k útěckům

před psy a z toho důvodu míváme bez povšimnutí i statky, ostatně hodně vzácné ve zdejším ubohém kraji.

»Člověče — už mně to všechno tak mrzí, že kdyby tak najednou vybav čefas, tak bych se nechal klidně líznout.«

Zastavuji se: tohle že řekl Vašek!?

Dívám se vztekle do jeho mdlých očí. Vteřiny míjejí a moje zraky se zrovna zakusují do jeho lhostejného obličejce. Útrapami posledních dnů vybičovaná nedůtklivost vybíjí se v pustých nadávkách.

»Nenadávej — dyť sám máš tu samou myšlenku v kotrbě. Zrovna to z tebe řve . . .« usklebuje se mdle Vašek.

Bosá chodidla znovu se hrabou žhavým prachem silnice k neznámému cíli. Plesky — plesk, škobrtnutí, chumáček prachu — a to je vše. Stromy kolem silnice se loudají nazad. Stávají se mi protivnými. Chvilí mne mrzí divoké urážky, jimiž jsem zahrnul ubohého Vaška. Nakonec je mi i to lhostejné.

Do obličejce mi vletují kusy bláta, odhazované Vencovými bagančaty. Nohy klousají po mokré trávě příkrého svahu. Zběsilý závan větru sráží mne do příkopu plného vody a dobrých pět minut stojí mne hledání ztracené hole. Šplhám po čtyřech a nahoře očima lovím v bengálech blesků Vencovu postavu. Snaží se přervat rachot hromu a ukazuje kamsi holí. Ženu se za ním a zarývám se z opačné strany do kupy sena, snešeného na malé louce. Uvnitř setkávám se s překvapující směsicí okončetin. Nastává prudká, ale krátká šarvátka, v níž ruce bijí neznámo koho a na konec i sebe sama. Vyhrabáváme se ven, kde prudký dešť rychle smývá obličej od chuchvalců trávy: tři postavy prohlízejí se zkoumavě v občasných záblescích.

Zahrabáváme se zpět do sena, kde je seznamování. Eman, kterého jsme tak nešetrně vyrušili v dřímotě, nám rychle promíjí.

»Jen si tak tady udělejte komot, kluci. Musíte holt spát se mnou na jedný posteli.«

Jeho suchý nenucený humor duší pomalu naše nadávky, adresované všemu možnému na světě.

Líčí nám stručně svůj minulý život. Jeho otec a brácha se zadusili v mostecké šachtě a sestra švadlena zašla na souchotě. Druhý brácha padl hned na počátku války za vlast a císaře na srbské frontě. Matku už dávno pochovali. To je kompletní rodina.

»Vod začátku války,« uzavírá Eman svoji historiku, »sem mimo službu« a na práci sem nešmák. Sáhněte si na ty ruce, kluci. Ta pravá je akorát trochu odřená vod hole a jestli mně někdy někde načapáte při tak zvaný poctivý rachotě, tak mi můžete trhnout jednu holí přes kouli. Ale tý rány se nedočkám, páč takovej vůl nejsem a už nikdy nebudu, abych se dřel na druhý a sám buďto přišel vo kejhák a nebo po celej život nevěděl kudy kam.

O n:

**Hele, což to pišeš tak velký?
Dyž vona je hluchoněmá.**

— Tak, co říkáš tý moravský slezině?
— Ále — nebyla tam žádná psina! Nepřišel tam ani jeden četník. Hoban.

K r a d e n ý:

— Jo milá pani vono se řekne kuři voka — ale mit je na pyskách jako naše domovnice!?!

— Pane hodinář, tady vám nesu kývadlo vod hodin ke správce.

— A kde máte k němu hodiny?

— Ale hodiny dou docela fajn, jen to kývadlo furt stojí.

Blach Hills.

— Hostinskej, v tom pivě plave moucha!

— To rád věřim, drsnej trampe, v takovým pivě bych chtěl plavat taky!

Blach Hills.

R e d:

Ty boxuješ pro peníze? To já pro čest.
No každej holt pro to, co mu schází.

Na Leciana přišel sedlák:

— Co vy mně, pacholku, kamenujete hrušky?“

Urazil se Lecian a povídá:

— To není žádná pravda, to vám 3 spadly a já je házím zpátky na strom!

— Prosím vás, pane tramp, neřek byste mi, jak je daleko do Frýdlantu?

— To bych vám neřek, povídá Sonny.

— Neznáte snad cestu?

— Vo to nejde, ale já dělám vosadního blba.

— Co furt strkáš ten prst do hodinek?

— Ale včera šerif si nám stěžoval, co má práce, že musí zápasit s minutama, když chce s námi jít na tramp a vono to zatím není nic těžkýho.

Zůna.

Kamen do vosího hnízda.

Melich.

Představujete si zajisté redigování trampského časopisu jako zábavnou a příjemnou práci. — Ovšem: Pošta a příspívatelé přinesou příspěvky, obrázky, otevřeš obálky, přečteš, roztřídiš, vystříháš, nalepiš, dáš do tiskárny, přede- píšeš typy — no — a časopis je hotov.

Pravda: Pošta a příspívatelé přinesou příspěvky. Otevřeš obálku: „Ta diskuse je tak pitomá, že jest-li toho nenecháte, odřeknou naše osady odebírání Trampa!“ — Otevřeš druhou: „Měli byste pro diskusi věnovat alespoň dvě stránky, místo těch blbých vtipů.“ — A další: „Nechte už té politiky, tramp má kamarádství a to je víc než politika.“ — „Nechte už té pitomé nepolitičnosti a otevřte raději klukům hlavy, kam ta jejich nepolitičnost vede.“ — „Tramp je teď ohromný a nečekal jsem, že se tak zvedne.“ „Proč do toho cpete tu blbou literaturu, dejte tam raději o několik dobřejších fórů víc, vykašlete se na paďoury a dělejte zase Trampa takovýho, jakej byl.“ —

Nyní se zase podíváme na stálé příspívatelé (promiňte, jest-li jsem někoho vynechal) a špičky trampingu vůbec: Tak jak přišli. Jeden po druhém, neznámí kluci přinášeli rukopisy a podle toho, jak čtenáři na jejich výplody reagovali, dostali na srozuměnou: piš dál, nebo plav. Trampský časopis to vyžadoval. A redaktor? Pouhý tenisový balonek, s kterým si čtenáři a příspívatelé pinkali dle libosti.

Proto mi každý zajisté prominete můj názor na každého z nich, názor individuální, zveřejněný právě v dnešní době, kdy na tramping doléhají těžké chvíle. Nevíte-li někteří o nich, tady je máte: zákaz — z á k a z — Z Á K A Z!

Blíží se čas, kdy budeme nuceni bojovat o kousek místečka u lesa, o kousek trávy bez stínu četnického baje-netu. V těchto slovech není žádný pathos. Vás, kterých se dosud nedotkl zákaz táboření, vás, kteří nepotřebujete k dopravě do osady dnes zakázaného levného nákladního auta, vás, kteří jste nepochopili zoufalý tah státní moci ve vyhlášece o nutnosti stavebního povolení při stavbě chaty, vás, kteří nepoznáte rozdíl dvou až pěti korun při chystaném podzimním zdražení jízdného na drahách, se to netýká. Já však musím kluky upozornit, poněvadž vím, kolik tisíc jich je, pro které znamená 3-5 korun zdražení jízdného, stavební povolení a pod., nedělní oběd. Protřete si oči a uvidíte, že nelze už děle strkat halvu do písku. Je to konečně také zbabělost. To neznamená žádnou nahánku do nějaké organizace. Naopak. Vyzráli jste na jiné věci. Je nutno myslet a vyzrát také na tohle. Psinu budeme dělat stále, je však nutno nyní zatáhnout za jeden provaz, aby nespádli ti nejslabší.

Proto vylezl jsem dnes ze své díry, abych vám pomohl posvítit si na ty, kteří pod skrovným dozorem „Trampa“ vlastně dělají. Je nutno změnit taktiku, která až doposud spočívala v beztravném děláni pitomých teorií (jen se račte vyjádřit!), senilní dekadence a falešného destruktivismu. Můj úmysl, udělat z „Trampa“ jakýsi průchodící dům pro nové názory a snad i literáty, byl dokonale zneužit pořádnými manželi a otci, z dlouhé chvíle horujících pro volnou lásku. — Zpovídám se, zpovídám —

Ale ať je kravál.

Jmenovat!

Géza je dobrý kluk, jehož jedinou slabou stránkou jsou básně. Luezem prolezlá černoška v Portu nám nepomůže. Gézovi však můžete věřit.

Inglmayer s Kuzmou jsou vyznavači té nejpohodlnější theorie na světě: theorie otrlosti. Necháte-li si ji naočkovat, je s vámi konec. Oba jsou nejpočestnější občané pod sluncem a u teplých krbů hrají si na anarchisty, nihilisty, nebo cokoli chcete. — Těmto dvěma nevěřte.

Franta Šerif je snad nejzdravější. Pokud ovšem si nehraje na lyrika. — Hodno následování.

Franta Tundra se domnívá, že učinil kolosální objev. Napřal do „Činu“ podivuhodné pojednání o trampingu a pohodlně si vyřešil problém asi následovně: Tramping je pubertální romantika. Nejen laciné, ale i hloupé. Přetisklo si to „Právo Lidu“. — Filozof Tundra tedy umřel.

Benedu osobně neznám. Je však jediný, který v Trampu tvoří hodnotu.

A ti ostatní?

Každý kluk, který sehnal dohromady osadu, vyvedl kluky z města a na umaštěném papíře nám poslal načmárané jméno jeho osady, ten udělal víc než Kuzma, Inglmayer a Tundra dohromady. Ta jeho zprávička na zadní stránce „Trampa“ byla z celého čísla nejcennější.

*

Proč to vše?

Protože jsem zjistil jeden smutný fakt: Četli jste „Trampa“ jako bibli, nechali jste se naočkovat, nemysleli jste, a teď jsme u toho.

Zábavné články a básničky se dají ještě dlouho číst. Potřebujeme však novou a zdravější mízu. Objevte se! A těmto trampským filozofům nevěřte!

Jedna tiskárna na Karláku má na baráku velkou firmu:

CHARITAS.

Jde jeden spravedlivej okolo a čte: „Ach, ach, ach, Caritas!“ Neboť to byl křesťan.

Jde okolo jeden nespravedlivej a čte: „Satira, cha, cha, cha, cha!“ Neboť to byl žid.

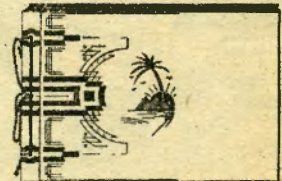
-glm-

FOTO-AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12.—

Obj dnávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslanému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebízského 272-I. — Telefon 454-95.
P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

Beneda:

Odpoledne.

Podzim jako voják s nabitou ručnicí
táhne stromořadím alejí,
stříleje po uzrálém ovoci!
Do nocí,
které tak brzy už přicházejí,
chladné větry vanou a fučí —
Chudákům v žaludcích kručí,
ptáci mají hody a žranici —
Paďourů pupky a zadnice jejich samicí
vozí se v autech bílou silnicí.
Hotely u Prahy dobré obchody dělají,
neboť lázně už na podzim zábavy nedají.
V ohnivých barvách a smutných rzích
bloudí poutníci sentimentalitou opilí,
u keřů šípků sní na mezích,
které tu včera snad ještě nebyly
a dnes už hoří rudých bobulí plamy.
Chodíme kolem krásy,
abychom ji až v odkvětu nejlépe pochopili.
Vlasy
letí po větru do daleka s myšlénkami.
Do skleněných číši opojné víno nalili.
Těžce leží na duši
smutek páchnoucího ovzduší.
Kraj jako člověk na kříži
umírá —
Odpoledne ve čtyři
sametový kouř ohňů krvavé rány mu utírá.
Za chvíli bude tma —
Chlapskou vůli je třeba si vychovat,
aby síla a vůle nechodily na podzim se
smutky spát
a dovedly i v melancholii smrti okolí pochopit,
že krásné je snít, ale krásnější žít
a že jen silou a pěstí
lze si vydobít štěstí!

**Taxem Ti nákej celej strhnutej -
Di.**

Von mi šel mráz po zádech.

da

Host: „Co máte v kuchyni?“
Sklepnice: „Je tam husička.“
Host: „Je tam v kuchyni milostivá?“
Sklepnice: „Prosím!“
Host: „Hm. No a má pěkná prsíčka?“
Lord

Originál angl. dulbox

195' - až 218' -

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

Eman na fotbalu vidí chystat hráče přihrávku hlavou:

— Pro kristapána, dyť ho to může praštit do hlavy!
U 5 šerifů.

Na ovocném trhu nadávala tuhle jedna babka;
— Pak prej čím starší víno, tím lepší. Já tu mám tohle jen tři dni a už je celý schnilý!
—Canadians.

Jdi mi k šípku.

Tak pojď ale dělat šípkovou Růženku.

da

Red:

Co že byl tuhle v hospodě takovej rámus?

Ale vona tam spadla pěna s piva.

da

Drby z čundrů,

Redakční.

Vrátiv se ze sesterské Francie, bratrské Itálie a spřáteleného Monaca, byl jsem mile překvapen spoustou milých nadávek a množstvím slibů méně příjemných (facky ve všech variacích), takže vidím se opět nucena upozorniti na svou nepřítomnost, která mi zabránila vyhověti všem zákazníkům.

Pln nelíbeného smutku musím však opětovně (a tentokrát opravdu naposledy) vynechatí oblíbený „Salon odmítnutých“, ve kterém se však již příštího týdne vyrovnám na 50 % se všemi tazateli, dopisovateli, vyhrožovateli a podobnými -teli.

Na různé dotazy sděluji všeobecně: Za mé nepřítomnosti redigoval „Trampa“ oblíbený Karel Konrád, tedy nikoliv Vaněk, jak mylně oznamoval pařížský L'amí du Peuple. Týž také přijímá poděkování ve formě dopisů do redakce t. l. a vzdává touto cestou všem přátelům a známým srdečné a hornické „Zdař bůh“.

V Monte Carlu jsem prohrál cca 126.000 frs., vydržených na ubohých trampech (platí pro weekendisty) a nikoliv 140.000 frs., oznamovaných londýnským „Evening Post“. Taktéž není pravdou, že jsem našeho konsula Petra v Marseille žádal o 10 frs. na oběd, poněvadž jsem zjistil, že se právě před hodinou na konsulátě vyskytoval Géza Včelička s Arturem Rousem — tedy zbytečná námaha. Mimo jiné vyvracím tímto kolující zvěst, že jsem ve tvrzi d'If u Marseille, vedle světového otvoru, kdy uprchl hrabě Monte Christo, vyřezal otvor druhý a tím připravil několik průvodců cizinců o orientaci a chleba.

Překvapením byla pro mne zpráva o nenadálém štěstí kamaráda Vodry v redakci R.V., který vyhrál na stavební los 150.000 Kč. Srdečně gratuluji a doufám, milý Vodro, že ze svého nenadálého štěstí přispěješ něčím na Irčanovu nákladnou svatební cestu. A vám kluci kladu na srdce:

pište, zdokonalujte Trampa, rozšiřujte a zanechte osobních hádaček, které se nyní v obzvláště velkém množství mezi vámi vyskytují, protože tramping čeká nyní jiná práce, o čemž si ještě pohovoříme.

Joha

Melich.

Tarzane, starej vlku z Proudů, proč si tak rychle zmiznul z vosady jako štamprdle rumu ze stolu u Fábery? Touláš se někde po Šumavě, dutej jak bambus? Vzpomínáme na Tebe, starej kamaráde, a posíláme Ti touto cestou pozdrav, kterej určitě dostaneš, neboť víme, že si koupíš „Tremplíka“ za poslední peny. Ať se nám někde nevozeníš, to si dej bacha. Když přijedeš, tak potlach. Ahoj!

Hurikán z Forty Mile.

Nové osady:

V Břeclavě byla po dlouhém tahání konečně založena nová osada a útulek všech správných trampů „Eldorado“.

Na Radbuze, Oubovka, vyskytuje se počínaje dnešním dnem osada „Kansas Piráti“.

A pro začátek zatím jen stanáři: „Devils“ v Pikovicích.

Narodila se - - - Ahoj!

Tak už jsme se kluci k tomu porodu rozhodli. Postavili jsme na nohy nymburskou osadu: „Lucky boys“ (veselí hoši). Zprávy pošlem později. Inka malaja! Džin!

Šerif Red.

Velký Manitou sdělil s náma, by jméno naší osady „Tor Towers“ (u Babího lomu), po 1letém trvání rádně ohlásili všem kamarádům a všem squaw. — Pro naše hosty přichystaný máme blbý žrádýlko a ostrou ohnivou vodu. Řve všem Ahoj!

Za Tor Towers šerif Rudý Fredd.

Jánoši Patěnski, vzpomínám na Tebe dnes, kdy Horthy učí vás opět demokracii. Sešli jsme se v maďarském kriminále, pro pár letáků, které u nás našli. Dělili jsme se po celou tu dobu o dojmy, společně jsme zatínali pěstě. Přisahal jsi pomstu. Dnes, kdy se bída bouří a budapeštské ulice rudnou krví nejubožejších, přeji Ti, aby se Tvé přání splnilo.

Ferv.

Srdečný dík třem skrachovaným Pražákům Sandymu, Brčkovi a Čubovi za jejich kanadský žertík s mým Savoyem. — Ahoj! —

Venca.

Děkujeme tímto kamarádu Boganovi z osady „Kansas“ na Kocábě za pochopení tré trempírů a přijutím jich do zimního lágru. S mohutným Ahoj!

Medák (básník). Bambula. Kid.

Ještě k moravské slezině.

„Kamarádi, kamarádi, líto je mi vás . . .“

Stále mně zní v uších, jak ti kluci ostravský pěkně zpívali. Karle, od těch Hobanů, vodpuť, že sem Tě nepoznal. Víš, že již 7 roků jsem z Ostravy pryč. Ale si správný kluk. Ty fusy pod nosem Ti pasují.

Kamarádi, ale je mi Vás líto jenom proto, že jsme museli tak předčasně slezinu zakončit. Připadali jste mi jako nějací zločinci, když se na nás hrnuli Hobanů, vodpuť, že sem Tě nepoznal. Víš, že již 7 roků jsem z Ostravy pryč. Ale si správný kluk. Ty fusy pod nosem Ti pasují.

Ferencu, odpuť, že Ti ořezali Tvůj

pěkný skautský klobouček, dyk on Ti tak též bude pasovat. Vím, že už ho víckrát sebou nevezmeš. — Kerý mrzák mi vypustil z motocyklu ten vzduch? Mam to takové malé prdítka a ešte s tím tak nepřátelsky zacházíte! Bužire, jak se Ti vydařila večerní slezina se Soňou? Je to správná žába, co? Napiš do „Trampa“, kde teďkom lágruješ. Tak, to by byly vzpomínky ze sleziny samé.

Ale Vy ostatní kluci ani nevíte, že my v Olomouci jsme šli všichni s hudbou. Jakýsi sokolský pačouři si vzpomněli, že by mohli si udělat průvod s hudbou přes město. Nebylo však sokolíků nikde, nebylo. Ale trampů bylo zato v Olomouci hodně. Čundrovali jsme za hudbou po dlažbě a řvali každou chvíli Ahoj! To ještě Olomouc neviděl, aby trampům dělal policajt místo na cestě, aby mohli si správně zařvat. Oni totiž ti mastíaci mysleli, že za hudbou jdou jenom sokolata. A zatím tam šly jenom trampulata. Sranda ne? Tak slavnostně nepřišla snad žádná z osad domů. S muzikou! — Všem osadám z Olomouce hřimavě Ahoj!

Šerife z osady Chudobinec v Olomouci, netvrdni na tom čundru, čili dovolené tak dlouho a přijed' už. Máš ještě to víno? Doval ho! — Líbá Vás na pupek

Brouk.

Bratislavští nastávající vojáci!

přijďte všichni 27. září v ¼9. hod. več. do restaurace k Šmattlákům na Lainburgové ulici se s námi rozloučit! — Přijďte všichni do jednoho, aby bratislavští pačouři poznali, kolik nás je. Kdo můžeš, přines kytaru nebo mandolinu. Piano a budějovické pivo jest k dispozici. Cherry Bibi.

Ostravským chacharům!

Lůkám se s Vámi, kluci, ale ani nevíte, jak těžko, vždyť jsem mezi Vámi našel tolik dobrých kamarádů, ale musí to být, naposled Vám řvu všem ahoj a koncem října Vás přijdu zase vyzrat. Slibené fotočkv mi zašlete na adresu Who pee. — Jaro Kober, Jičín, Ghandi z Jukatenu.

Osada „Stanta Puelo“, Most,

zve všechny kamarády na „trampský večer“, který spáchá v Mostě v Besedě, 13. září na rozloučenou s kamarády, kteří budou za 14 dní běhat v zeleném mundúru. Začátek večer, konec ráno. Ahoj!

Za vosadu šerif Gaucho.

Anžto bourám a taky stavím, prodám přepychové zařízení trafiky a koupím oltář a zařízení kostela, včetně kostelních myší a kostelníčky stříbrných názorů. — Čtené nabídky na J. Padevět (Krópal), osada Revaston na Kocábě.

Osad a redakce

**Těm všem,
co byli na moravský slezíně.**

Stalo se, — nenechá se už nic dělat, že nebyla v Trampu hlášena naše moravská slezina. Přes to ale podařilo se nám svolat nás dohromady na 150. Přišli hoši až z Břeclavy, — Brna — ba i z Čech tam byli. Vážím si takových kamarádů z daleka, kteří přes finanční poměry nasadili vše, aby se sleziny účastnili, by poznali své kamarády. Nevím, jak mám nazvat ty, kterým byla milejší tancovačka a podobné zábavy, že s námi nejeli. Vy kluci, kteří jste tam byli, vím, že na sebe nezapomeneme, a že každý z vás se jistě přištrachá na příští slezinu, kterou upatláme až na jaře.

Dejme tomu, že tato slezina byla lokální, přesto že nebyla hlášena. Ale příště uděláme slezinu všeobecnou, hlášenou pěkně včas, a to na dva dny. Doufám, že do té doby dostoupíme čtyřikrát tak velkého čísla.

Hoši z Přerova, v čele Filla, nezapomeňte na slíbenou návštěvu a přijďte raději dříve.

Hoban z Hobo.

Hobane, ztratil jsem u Vás vůdčí list v Hawai nebo Hobo. Zeptej se kluků nebo na komisařství v Morav. Ostravě a podej mi zprávu do Trampa. Šerif Adelaida.

Kluci z Budějovic a okolí

ozvete se mi, marně vás hledám, nebo jsou tady sami paďouři? Nesu Vám mohutné ahoj! z Madagaskaru a vůlních osad. Jůna.

Kluci z Jindřichova Hradce a okolí! Vitr mě zavál z Prahy na rok mezi Vás, do Jindr. Hradce. Vůbec tam nikoho neznám, tak mi, prosím vás, dejte do Trampa adresy svých osad, abych tam s Vámi se moh' někde sčuchnout. — Ahoj! Klácel.

K severní slezíně.

V „Rudém večerníku“ v rubrice „Z údolí a osad“ byl referát o naší slezíně. S referátem celkem souhlasíme, ale pisatel trochu ostře rejpnul do pražských kamarádů, že prý chlastali.

Je to pravda, že u nás nejsme zvyklí na trampingu na nějaké pitky, ale přece to není možné, abysme vydrželi nák vážně debatovat až do rána a ve 12 hodin jsme se už přece nechtěli rozejít spát. Ostatně to byl zároveň potlach a tak při tom bylo to dovádění samozřejmé. Vždyť nám je to jedno, je-li nákej kluk abstinent nebo ne, hlavně když je to dobrý kamarád.

My sme tu svý pražský kamarády rádi viděli a neodcházelí jsme od nich, ani jsme je neodsuzovali.

Ty, cos to psal, jsi jinak jistě řádný kluk, tak se na nás nezlob, dyt viš, že jinak jsme s tebou stejnejch názorů.

Všechny účastníky sleziny pozdravujem.

Se zuřivým ahoj!
za severní trampy „Santa Puelo“.

Kamarádi! Seznali jsme sami na své kůži, jak blbě to dopadá. zpaďouřili Vám kamarád. Cundrali jsme se jen tak okolo Berouna, při čemž se nám ukázali takyrampové. Narazili jsme v Lodenicích na „Bílé stíny“, kamž jsme před dlouhým časem sami jezdili. Jak jsme byli však zklamáni, když nás dovnitř nepozvali, ani neodpověděli na pozdrav (až na býv. kamaráda, jenž řekl „Nazdar“) a zašli. nevěšmajíce si nás. Smutný počátek konce pravého trampingu. — „Paďouřina na pranýř!“ — Ahoj! Čuba a Wilik.

Kluci! Inglmayer se táže všech, kdož se považují za intelektuální vůdce trampstva. co zamýšlejí udělat s Borinem a co s Kuzmou. Jsou mu jasny takové přízraky jako Géza Včelička, Šerif, Melíšek, Tundra, Dědek etc. Ti dva však spolu nejsou vypořádání, pranýř čeká buď na Kuzmu nebo na Borina. Jsou-li vám oba po chuti, ká-káte prý si do huby. Tak mu něco o tom napište, ať přestane blbnout.

La rédaction du TRAMP.

Osadě Love Galí v Tichodůlu.

Kamarádi, děkujeme Vám za milé pohoštění a vzdáváme všem v osadě nejpřímnější díky. Zároveň vás zveme na nejbližší potlásek, který konati se bude koncem září! Za Osadu „Kansas Piráti“ na Radbuze — šerif Lasso-Bilí, Tom z Chirvaldu a Šakal ze Svinčí rokle. Haloriáda „Kansas-Piráti“. Dubovka.

Osadě Love Cal,

šerifu Samovi a všem kamarádům, za chrápandu, voláme mohutný — Ahoj!
2.

Gézavčelička a Artur Dynamit navrátili se právě z uměleckého tournée po Alžírsku a Tunissii, kde zpívali při hawaiských kytarách v harému tunisského beye, domorodé vojsko před nimi defillovalo, byli filmováni a chytáni nejen policií, ale i na gramofonové desky. V Praze se sčuchli se známým bývalým komikem Smíchovské Arény Emanuele Elynor Trojanem, který za dvě čtvrtky rýnského nechal otisknouti ve známém orgánu sebevrahů zprávu o strašném masakru mezi dvěma vyšenadepsaný-

mi. Všem třem se totiž jednalo pouze o to, vypěci několik drahoušků a hlavně tento journal, což se jim lehce zdařilo, neboť zmíněný deník ve své reportéřské pohotovosti dopouští se často různých kravin. (Viz Rudý Jarda, blahé paměti, když otiskoval Inglmayera jako profesora Horáka atd. atd.) A proto redakce vášnive volá: „Caveant, consules!“ —

Všem trampům a jejich squaw oznamujeme, že založili jsme osadu stanafů „Coyot“. — Za osadu „Coyot“ — šerif Mámíno.

Santa Puelu.

Kluci paťatý, to vaše říkání v 27-cítce mě horzně dojalo. Ale vy byste, zdá se, už rádi viděli, aby Bužír byl za hranicema a nehuncoval pověst osady! Dočkáte se, holoubkové, ale sem zvědav, kdo mi bude posílat plátek. Budeš to ty, Gaučo? Co by šerif, máš teda přednost. Zdravím Noeho, Malvana, Mauglina, Jahana, Tonda z Meridy a celej sever.

Ahoj! — Bužír.

Ghandimu z Yukatanu, nemaje adresu, tedy takto deset Ahojů po koruně. A budeme si kvit. No né? — Bužír.

Všem věrným Čechóm!

Na vědomí se dává, že hnedle rok tomu bude, co založili jsme osadu svoji, složenou ze starých trampů, rozlezlých po všech možných stanafských párách, a vybudovali jsme boudu.

Spali jsme v ní lině jako krysy na lodí, a z našeho klidu vyburcovala nás teprve zprávička v 29. čísle Trampa, že založena byla osada našeho jména.

Všem dáváme na vědomí, že za osadu Bílé Stíny na Hukvaldech nebereme žádnou zodpovědnost aniž jakékoli povinné ručení. Osada tato není naší filiálkou, ani sesterským podnikem. Rovněž ani žádné dluhy za uvedenou osadu platit nebudeme.

Jsme (na základě usnesení poslední valné hromady) nejkřesťanštější paďourskou osadou „Bílé stíny“ pod protektorátem Svatého Jana pod Skálou.

Veškerí návštěvníci, kteří by se zatlouali do našich koncín, se vyzývají, aby přinesli pitivo s sebou. Kromě toho k úplnému blahobytu nám scházejí už jen kleštičky na cukr.

Pozdrav osadám: Bílé stíny u Mostu a Bílé stíny na Hukvaldech.

Osada Bílé stíny v údolí Vel. potoka.

Za šerifa:

Dědek, Sally,
duchovní správce osady. kronikář.

TRAMP 30

MOTOCYKLISTE.

Všimněte si dobře této vysoké sněrové boty. Její dělána speciálně pro Vás. Vysoké koleně, sahající až ke kolenům ochrání Vaši nohu od prachu, bláta a větru i při nejprudší jízdě. Prohledněte si ji v naší prodejně. Změříme Vám nohu a vyhledáme Vám tuto botu v takové velikosti a sířce, která je pro Vás nevhodnější.

Kč
169,-

Bata

Robert de Montesquieu byl člověk velmi puntičkářský. Po jeho smrti se zjistilo, že měl doma všechno pečlivě poskládáno, roztríděno, nálepkami opatřeno: knihy, dopisy, rukopisy, každou maličkost. V jedné přihrádce našli dokonce krabičku s provázky, na níž byl nápis:

„Kousky provázků, které už na nic nejsou.“

- Rozeznáváme dobu kamenou, železnou, a jakou ještě, Řeháku?
 - Sím, elektrickou, pane učiteli!
 - Jak to?
 - No, když lidi čekají na elektrikou, říkají: To je doba!
- Canadians.

Jsouce na výsost roztrpčení neustálým znečišťováním okolí své 3000ové chaty, Silbersteinové vyvěsili ceduli:

„Žádáme, aby toto místo nebylo znečišťováno!“

Jaké však bylo jejich překvapení, když ráno vstali. Zrovna před dveřmi skvěl se vejplod těla lidského a v něm lístek:

„Žádosti se nevyhovuje.“ T

I sešli se dva a svorně nadávali na horko. Jeden dí: „To je hic, člověk si dá do ledničky burty a voni se tam uvařily.“ Druhý trempík: „Já si dal zas placku těsta na střechu chaty a von se mně upek chleba.“ I přišel se suchej Američan a děl: „My to v tý Americe měli fajn o těch vedrech, my si nasypali do huby ječmen a vono se tam uvařilo pivo.“
Muromec

Zeď má 180 cm výšky a dva zedníci ji postavili za 8 hodin; vypočítejte, za kolik hodin a kolik zedníků postaví po potlachu šerifa Hobana z Hobo na nohy, když tento má 173 cm výšky.
-ý-VI.

- Víš, že ženy nejsou žádný obchodnice.
 - Tomu bych zrovna nevěřil.
 - No vážně, já sem jedny přines růži a vona mně dala věnec.
- Iawe

- Jak jste z trávil dovolenou?
 - Děkuji, ještě mi leží v žaludku.
- Lucie.

**Holka, mně je špatně.
Vod žaludku?
Ne, už vod včerejška.**